

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 21. oktobra 2015 *

„Predhodno odločanje — Direktiva 2010/13/EU — Pojma ‚program‘ in ‚audiovizualne medijske storitve‘ — Določitev glavnega namena audiovizualne medijske storitve — Primerljivost storitve televizijskih programov — Vključitev kratkih videoposnetkov v del spletnega mesta spletnega časopisa“

V zadevi C-347/14,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Verwaltungsgerichtshof (upravno sodišče, Avstrija) z odločbo z dne 26. junija 2014, ki je prispela na Sodišče 18. julija 2014, v postopku

New Media Online GmbH

proti

Bundeskommunikationssenat,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi R. Silva de Lapuerta, predsednica prvega senata v funkciji predsednice drugega senata, K. Lenaerts (poročevalec), predsednik Sodišča, J. L. da Cruz Vilaça, A. Arabadžiev in J.-C. Bonichot, sodniki,

generalni pravobranilec: M. Szpunar,

sodni tajnik: M.-A. Gaudissart, vodja oddelka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 22. aprila 2015,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za New Media Online GmbH M. Hetzenauer, odvetnica,
- za švedsko vlado A. Falk in N. Otte Widgren, agentki,
- za Evropsko komisijo G. Braun in A. Marcoulli, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 1. julija 2015

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 1(1)(a)(i) in (b) Direktive 2010/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. marca 2010 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah) (UL L 95, str. 1).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo New Media Online GmbH s sedežem v Innsbrucku (Avstrija) in Bundeskommunikationssenat glede odločbe avstrijskega organa za komunikacije (Kommunikationsbehörde Austria) o opredelitvi dela storitev, ki jih ponuja tožeča stranka v postopku v glavni stvari, kot „avdiovizualna medijska storitev na zahtevo“, za katero zato velja obveznost prijave iz upoštevne ureditve.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 V uvodnih izjavah 10, 11, 21, 22, 24 in 28 Direktive 2010/13 je navedeno:
 - „(10) Tradicionalne avdiovizualne medijske storitve – kakršna je televizija – in nastajajoče avdiovizualne medijske storitve na zahtevo ponujajo veliko možnosti za zaposlitev v Uniji, zlasti v malih in srednje velikih podjetjih, ter spodbujajo gospodarsko rast in naložbe. Ob upoštevanju pomena enakih konkurenčnih pogojev in pravega evropskega trga razširjanja televizijskih programov bi bilo treba upoštevati osnovna načela notranjega trga, kakršni sta svobodna konkurenca in enako obravnavanje, da se tako zagotovi preglednost in predvidljivost trgov z avdiovizualnimi medijskimi storitvami ter se zagotovijo nizke vstopne ovire.
 - (11) Za preprečitev izkrivljanja konkurence, izboljšanje pravne varnosti, pomoč pri dokončnem oblikovanju notranjega trga ter lažjo vzpostavitev enotnega informacijskega prostora je treba za vse avdiovizualne medijske storitve, tako za razširjanje televizijskih programov (tj. linearne avdiovizualne medijske storitve) kakor za avdiovizualne medijske storitve na zahtevo (tj. nelinearne avdiovizualne medijske storitve), uporabljati vsaj osnovne usklajene predpise.
- [...]
- (21) V tej direktivi bi morala opredelitev avdiovizualnih medijskih storitev zajemati le avdiovizualne medijske storitve, tako razširjanje televizijskih programov kot avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, ki so množični mediji, torej tiste, ki so namenjene velikemu delu splošne javnosti ter bi lahko nanjo imele precejšen vpliv. Vendar bi moralo biti njeno področje uporabe omejeno na storitve, kakor so opredeljene s Pogodbo o delovanju Evropske unije, in bi zato moralo zajemati katero koli obliko gospodarskih dejavnosti, vključno z dejavnostmi podjetij za javne storitve, vendar ne bi smelo zajemati dejavnosti, ki so v osnovi negospodarske in ki ne konkurirajo razširjanju televizijskih programov, npr. zasebna spletna mesta in storitve zagotavljanja ali distribucije avdiovizualnih vsebin, ki jih proizvajajo uporabniki za namene skupne uporabe in izmenjave znotraj interesnih skupnosti.
- (22) V tej direktivi bi morala opredelitev avdiovizualnih medijskih storitev zajemati množične medije v njihovi vlogi obveščanja, zabave in izobraževanja splošne javnosti, vključno z avdiovizualnimi komercialnimi sporočili, vendar bi morala izključevati vse oblike zasebnega dopisovanja, kakršno je elektronska pošta, poslana omejenemu številu prejemnikov. Ta opredelitev bi morala izključevati vse storitve, katerih glavni namen ni zagotavljanje programov, tj. kadar je avdiovizualna vsebina le naključno povezana s storitvijo in ni njen glavni namen. Sem sodijo

spletne strani, pri katerih so avdiovizualni elementi le pomožna dopolnitev, na primer animirani grafični elementi, kratki oglaševalski vložki ali informacije, povezane z izdelkom ali neavdiovizualno storitvijo. Zato bi morale biti s področja uporabe te direktive izvzete tudi igre na srečo z denarnim vložkom, vključno z loterijami, stavami in drugimi oblikami storitev s področja igralništva, ter spletne igre in spletni iskalniki, ne pa tudi programske vsebine, namenjene igralništvu ali igram na srečo.

[...]

- (24) Za avdiovizualne medijske storitve na zahtevo je značilno, da so podobne televizijskim, tj. da se potegujejo za isto občinstvo kakor razširjanje televizijskih programov, zaradi narave in načinov dostopa do storitve pa bi lahko uporabnik upravičeno pričakoval regulativno zaščito v okviru področja uporabe te direktive. V skladu z navedenim in da bi se preprečile neenakosti glede prostega pretoka in svobodne konkurence, bi se moral zato pojem ‚program‘ razlagati dinamično, ob upoštevanju razvoja na področju razširjanja televizijskih programov.

[...]

- (28) Področje uporabe te direktive ne bi smelo zajemati elektronskih različic časopisov in revij.“

4 Člen 1 Direktive 2010/13, naslovljen „Opredelitev pojmov“, v odstavku 1 določa:

„Za namene te direktive se uporabljajo naslednje opredelitve:

- (a) ‚avdiovizualna medijska storitev‘ pomeni:

- (i) storitev, kakor je opredeljena v členih 56 in 57 Pogodbe o delovanju Evropske unije, ki sodi pod uredniško odgovornost ponudnika medijskih storitev in katere glavni namen je zagotavljanje programov za obveščanje, zabavo ali izobraževanje splošne javnosti po elektronskih komunikacijskih mrežah v smislu člena 2(a) Direktive 2002/21/ES. Tovrstna avdiovizualna medijska storitev je bodisi razširjanje televizijskih programov, kakor je opredeljeno v točki (e) tega odstavka, bodisi avdiovizualna medijska storitev na zahtevo, kakor je opredeljena v točki (g) tega odstavka;

- (ii) avdiovizualno komercialno sporočilo;

- (b) ‚program‘ pomeni niz gibljivih slik z ali brez zvoka, ki predstavlja posamezno točko znotraj sporeda ali kataloga, ki ga oblikuje ponudnik medijskih storitev, in katerega oblika in vsebina sta primerljivi z obliko in vsebino razširjanja televizijskih programov. Primeri programov vključujejo celovečerne igrane filme, športne dogodke, situacijske komedije, dokumentarce, programe za otroke in izvirne televizijske drame;

[...]

- (g) ‚avdiovizualna medijska storitev na zahtevo‘ (tj. nelinearna avdiovizualna medijska storitev) pomeni avdiovizualno medijsko storitev, ki jo opravlja ponudnik medijskih storitev za gledanje programov v trenutku, ki ga izbere uporabnik in na svojo osebno zahtevo na podlagi kataloga programov, ki ga izbere ponudnik medijskih storitev;

[...]“

Avstrijsko pravo

- 5 Člen 2 zakona o avdiovizualnih medijskih storitvah (Audiovisuelle Mediendienste-Gesetz, BGBl. I, 84/2001) v različici, ki se uporablja za dejansko stanje v postopku v glavni stvari (v nadaljevanju: AMD-G), naslovljen „Opredelitve“, določa:

„Za namene tega zakona se uporabljajo naslednje opredelitve:

[...]

3. ‚avdiovizualna medijska storitev‘: storitev, kakor je opredeljena v členih 56 PDEU in 57 PDEU, ki spada v uredniško odgovornost ponudnika medijskih storitev in katere glavni namen je zagotavljanje programov za obveščanje, zabavo ali izobraževanje splošne javnosti po elektronskih komunikacijskih mrežah (člen 3, točka 11, zakona o telekomunikacijah (Telekommunikationsgesetz) iz leta 2003. Ta opredelitev zajema razširjanje televizijskih programov in avdiovizualne medijske storitve na zahtevo;

4. ‚avdiovizualna medijska storitev na zahtevo‘: avdiovizualna medijska storitev, ki jo opravlja ponudnik medijskih storitev za gledanje programov v trenutku, ki ga izbere uporabnik, in na svojo osebno zahtevo na podlagi kataloga programov, ki ga izbere ponudnik medijskih storitev (storitev na zahtevo);

[...]“

- 6 Člen 9 AMD-G, naslovljen „Storitve, za katere velja obveznost prijave“, v odstavku 1 določa:

„Izdajatelji televizijskega programa, kolikor zanje ne velja obveznost registracije po členu 3(1), in ponudniki medijskih storitev na zahtevo morajo svojo dejavnost prijaviti regulativnemu organu vsaj dva tedna pred začetkom opravljanja dejavnosti.“

Dejansko stanje in vprašnji za predhodno odločanje

- 7 Tožeča stranka v postopku v glavni stvari na spletnem mestu <http://www.tt.com> upravlja spletni časopis „Tiroler Tageszeitung online“. Na tem spletnem mestu, ki v glavnem vsebuje novinarske članke, je bila v času dejanskega stanja v postopku v glavni stvari povezava do poddomene <http://video.tt.com>, naslovljene „Video“ (v nadaljevanju: poddomena za videoposnetke), ki je vodila do strani, s katere je bilo mogoče prek iskalnega kataloga dostopati do več kot 300 videoposnetkov.
- 8 V videoposnetkih, ki so bili tako objavljeni na spletu, so bile predstavljene redakcijske novice različnih dolžin, od 30 sekund do več minut, ki so se nanašale na različne teme, kot so zlasti lokalne prireditve in dogodki, vprašanja za mimoidoče o aktualnih temah, športne prireditve, filmski napovedniki, navodila za ročna dela za otroke ali videoposnetki bralcev po izboru uredništva. Zelo malo videoposnetkov, ki so bili na voljo na poddomeni za videoposnetke, je bilo povezanih s članki na spletnem mestu časopisa Tiroler Tageszeitung.
- 9 Avstrijski organ za komunikacije je z odločbo z dne 9. oktobra 2012 ugotovil, da je tožeča stranka v postopku v glavni stvari, kar zadeva poddomeno za videoposnetke, organizirala avdiovizualno medijsko storitev na zahtevo v smislu kombiniranih določb člena 2, točki 3 in 4, AMD-G, za katero velja obveznost prijave iz člena 9(1) AMD-G. Poddomena za videoposnetke naj bi imela televizijsko naravo in naj bi opravljala samostojno funkcijo v primerjavi z ostalimi deli spletnega mesta Tiroler Tageszeitung. Izpolnjevala naj bi merilo, da je njen glavni namen zagotavljanje programov za

obveščanje, zabavo ali izobraževanje javnosti. Zato avstrijski organ za komunikacije meni, da poddomena za videoposnetke spada na področje uporabe AMD-G in zanjo naj bi veljale njegove zakonske zahteve.

- 10 Tožeča stranka v postopku v glavni stvari je izpodbijala to presojo in je vložila pritožbo pri Bundeskommunikationssenat. To je to pritožbo zavrnilo z odločbo z dne 13. decembra 2012 iz razlogov, ki jih je navedel avstrijski organ za komunikacije.
- 11 Tožeča stranka v glavni stvari je nato vložila tožbo pri Verwaltungsgerichtshof. Pred tem sodiščem trdi, da so avdiovizualne vsebine, ki so dostopne na poddomeni za videoposnetke, zgolj dodatek k njenemu glavnemu spletnemu mestu in nimajo oblike avdiovizualne medijske storitve. Poleg tega navaja, da kratki videoposnetki, ki so objavljeni na poddomeni za videoposnetke, po obliki in vsebini niso primerljivi s ponudbo razširjanja televizijskih programov.
- 12 Predložitveno sodišče se sprašuje, prvič, ali je mogoče objavljene videoposnetke opredeliti kot „program“ v smislu člena 1(1)(b) Direktive 2010/13 in natančneje, ali videoteka v postopku v glavni stvari izpolnjuje zahtevo iz navedene določbe, namreč da morata biti njeni oblika in vsebina primerljivi z obliko in vsebino razširjanja televizijskih programov. To sodišče izhaja iz predpostavke, da je mogoče domnevati, da je obravnavana storitev primerljiva z razširjanjem televizijskih programov, če je taka storitev ponujena z razširjanjem televizijskim programov. Vendar dvomi predložitvenega sodišča izvirajo iz dejstva, da gre pri zadevni storitvi za ponujanje časovno kratkih videoposnetkov, ki ustrezajo kratkim sekvencam iz novic in ki v tej obliki ne obstajajo v okviru „klasične“ televizije.
- 13 Drugič, predložitveno sodišče se sprašuje, ali je „glavni namen“ storitve iz postopka v glavni stvari zagotavljanje programov za obveščanje, zabavo ali izobraževanje javnosti. Meni, da na podlagi Direktive 2010/13 ni mogoče jasno ugotoviti, ali je opredelitev storitve kot avdiovizualne medijske storitve glede na „glavni namen“ odvisna od celotnega spektra ponudnikovih storitev oziroma ali je mogoče opraviti ločen preizkus vsake storitve. Vseeno meni, da je treba na podlagi cilja te direktive dati prednost drugemu pristopu, saj bi v nasprotnem primeru ponudnik tako lahko z razširitvijo spektra svojih storitev te storitve izključil iz področja uporabe navedene direktive.
- 14 V takih okoliščinah je Verwaltungsgerichtshof prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:
 - „1. Ali je treba člen 1(1)(b) Direktive 2010/13 razlagati tako, da je zahtevana primerljivost oblike in vsebine obravnavane storitve z vsebino in obliko televizijskih programov podana, če so tovrstne storitve ponujene tudi pri televizijskih programih, ki se lahko štejejo za množične medije in ki so namenjeni velikemu delu splošne javnosti in bi lahko nanjo imeli precejšen vpliv?
 2. Ali je treba člen 1(1)(a)(i) Direktive 2010/13 razlagati tako, da se lahko pri elektronskih različicah časopisov preizkus glavnega namena ponujene storitve opravi tudi glede njenega posameznega dela, ki ga pretežno tvorijo zbrani kratki videoposnetki, ki se v preostalih delih spletišča tega elektronskega medija pojavljajo le kot pomožna dopolnitev pisnih prispevkov v spletnem časniku?“

Vprašnji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 15 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba pojem „program“ v smislu člena 1(b) Direktive 2010/13 razlagati tako, da zajema dajanje na voljo – na poddomeni spletnega mesta časopisa – kratkih videoposnetkov, ki ustrezajo kratkim sekvencam iz lokalnih novic ter športnim ali zabavnim sekvencam.
- 16 Najprej je treba poudariti, da v skladu z navedbami predložitvenega sodišča videoposnetki v postopku v glavni stvari ustrezajo različno dolgim novicam o različnih temah. Ti videoposnetki so povezani z reportažami o lokalnih dogodkih, med drugim na področju politike, kulture, športa in gospodarstva.
- 17 V teh okoliščinah predložitveno sodišče dvomi, ali je dajanje na voljo kratkih videoposnetkov, ki ustrezajo kratkim sekvencam iz lokalnih novic ter športnim ali zabavnim sekvencam, primerljivo z „razširjanjem televizijskih programov“ v smislu člena 1(1)(b) Direktive 2010/13, saj doslej taka zbirka kratkih videov ni bila ponujena s tradicionalnim razširjanjem televizijskih programov.
- 18 Glede tega je treba opozoriti, da se v skladu z opredelitvijo iz člena 1(1)(b) Direktive 2010/13 pojem „program“ nanaša na „niz gibljivih slik [...], ki predstavlja posamezno točko znotraj sporeda ali kataloga, ki ga oblikuje ponudnik medijskih storitev, in katerega oblika in vsebina sta primerljivi z obliko in vsebino razširjanja televizijskih programov“.
- 19 Navedena določba tako zahteva, da so videosekvence, kakršne so tiste v postopku v glavni stvari, primerljive z obliko in vsebino razširjanja televizijskih programov, in ne da je celotna zbirka kratkih videoposnetkov primerljiva s celotnim sporedom ali katalogom, ki ga oblikuje izdajatelj televizijskih programov.
- 20 Poleg tega okoliščina, da so videoposnetki v postopku v glavni stvari kratki, ne izključuje njihove opredelitve kot „program“ v smislu člena 1(1)(b) Direktive 2010/13. Ta določba namreč ne vsebuje zahteve v zvezi s trajanjem zadevnega niza slik. Poleg tega, kot je poudarila Evropska komisija, ponudba razširjanja televizijskih programov poleg dolgih ali srednje dolgih programov zajema kratke programe.
- 21 Možnost spletnih uporabnikov, da dostopajo do videoposnetka, ki jih zanima, v izbranem trenutku in na lastno zahtevo na podlagi kataloga, ki ga določi upravljavec spletnega časopisa in ki omogoča tako iskanje po rubrikah kot iskanje največkrat gledanih ali najaktualnejših videoposnetkov, nikakor ne spremeni tega, da so videoposnetki v postopku v glavni stvari tako kot televizijski programi naslovljeni na masovno občinstvo in imajo lahko nanj precejšen vpliv v smislu uvodne izjave 21 Direktive 2010/13. V preostalem taka možnost ustreza možnosti, ki je izrecno določena v opredelitvi avdiovizualne medijske storitve na zahtevo iz člena 1(1)(g) Direktive 2010/13. Zato se način izbiranja videoposnetkov v postopku v glavni stvari ne razlikuje od tistega, ki je na voljo v okviru avdiovizualnih medijskih storitev na zahtevo, ki spadajo na področje uporabe te direktive.
- 22 Poleg tega je, kot je razvidno iz uvodnih izjav 11, 21 in 24 Direktive 2010/13, njen cilj to, da se v posebej konkurenčnem medijskem prostoru uporabljajo enaka pravila za ponudnike, ki naslavljajo enako javnost, in da se preprečuje to, da bi avdiovizualne medijske storitve na zahtevo, kot je videoteka v postopku v glavni stvari, lahko nelojalno konkurirale tradicionalni televiziji.
- 23 Glede tega je iz informacij, ki jih je podalo predložitveno sodišče, razvidno, da je del videoposnetkov izdelal regionalni izdajatelj televizijskega programa Tirol TV in ta del je tudi dostopen na njegovem spletnem mestu. Navedeni videoposnetki tako konkurirajo informacijskim storitvam, ki jih ponujajo

regionalni izdajatelji televizijskih programov. To je mogoče ugotoviti tudi za kratke videoposnetke, ki se ne nanašajo na lokalne aktualne dogodke, temveč na kulturne ali športne dogodke ali na razvedrilne reportaže, in konkurirajo glasbenim in športnim kanalom ter zabavnim oddajam.

- 24 Glede na zgoraj navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba pojem „program“ v smislu člena 1(b) Direktive 2010/13 razlagati tako, da zajema dajanje na voljo – na poddomeni spletnega mesta časopisa – kratkih videoposnetkov, ki ustrezajo kratkim sekvencam iz lokalnih novic ter športnim ali zabavnim sekvencam.

Drugo vprašanje

- 25 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, na podlagi katerih meril je treba določiti glavni namen – v smislu člena 1(1)(a)(i) Direktive 2010/13 – storitve dajanja na voljo videoposnetkov, ponujene v okviru elektronske različice časopisa.
- 26 Glede tega je iz Direktive 2010/13 razvidno, da elektronske različice časopisa kljub avdiovizualnim elementom, ki jih vsebuje, ni treba šteti za avdiovizualno storitev, če so ti avdiovizualni elementi drugotni in se z njimi zgolj dopolnjuje ponudba novinarskih člankov.
- 27 V uvodni izjavi 22 Direktive 2010/13 je tako navedeno načelo, po katerem „storitve, katerih [...] avdiovizualna vsebina [je] le naključno povezana s storitvijo in ni njen glavni namen“, ne ustrezajo opredelitvi „avdiovizualne medijske storitve“ v smislu člena 1(1)(a)(i) te direktive. V njeni uvodni izjavi 28 je navedeno, da so „elektronske različice časopisov in revij“ izključene iz področja njene uporabe. Avstrijski organi so se tako odločili, da spletnega mesta tožeče stranke v postopku v glavni stvari kot celote ne bodo opredelili kot avdiovizualno medijsko storitev.
- 28 Vendar uvodne izjave 28 Direktive 2010/13 ni mogoče razlagati tako, da mora biti avdiovizualna medijska storitev sistematično izključena iz področja uporabe te direktive zgolj zato, ker je upravljavec spletnega mesta, na katerem je ponujena ta storitev, družba, ki izdaja spletni časopis. Del enotnega spletnega mesta, ki je namenjen videoposnetkom in bi izpolnjeval pogoje za opredelitev kot avdiovizualna medijska storitev na zahtevo, ne izgubi te značilnosti zgolj zato, ker je dostopen s spletnega mesta časopisa ali ker je ponujen v okviru tega spletnega mesta.
- 29 S pristopom, ki bi s področja uporabe navedene direktive na splošno izključeval storitve, ki jih upravljajo izdajatelji dnevnih spletnih časopisov, zaradi njihove multimedijske narave, ne da bi se opravila presoja „glavnega namena“ zadevne storitve v vsakem posameznem primeru, se ne bi dovolj upoštevala različnost mogočih položajev in obstajalo bi tveganje, da bi lahko ponudniki, ki dejansko zagotavljajo avdiovizualne medijske storitve v smislu člena 1(1)(a)(i) te direktive, uporabili multimedijski informacijski portal, da bi se izognili zakonodaji, ki se zanje uporablja na tem področju.
- 30 Poleg tega osebni pristop na podlagi lastnosti ponudnika, pri katerem se upoštevajo vse storitve, ki jih ta ponuja, da bi se pretehtal njihov posamični namen, in ki bi povzročil, da bi ta ponudnik za vse storitve, ki jih ponuja prek svojega spletnega mesta, bodisi spadal na področje uporabe Direktive 2010/13 bodisi nanj ne bi spadal, ne bi omogočal pravičnega obravnavanja položajev, v kakršnih podjetje na več področjih poslovanja razširi obseg svojih dejavnosti ali se združi z drugim podjetjem.
- 31 Glede tega je treba poudariti, da je v skladu z uvodno izjavo 10 Direktive 2010/13 eden njenih glavnih ciljev ustvariti enake konkurenčne pogoje na trgu z avdiovizualnimi medijskimi storitvami. Iz tega sledi, da opredelitev „glavnega namena“ spletnega mesta ne more biti odvisna od vprašanja, ali je zadevno spletno mesto kot celota povezano z glavno dejavnostjo podjetja ali z dejavnostjo, ki je za to podjetje le pomožna.

- 32 Raven varstva potrošnikov namreč ne bi smela biti odvisna od tega, ali enako televizijsko vsebino ponuja podjetje, za katero ima ta vsebina zgolj majhno vlogo, ali podjetje, za katero ta vsebina pomeni njegovo celotno ponudbo.
- 33 V teh okoliščinah je treba dati prednost materialnemu pristopu, pri katerem je treba v skladu s členom 1(1)(a)(i) Direktive 2010/13 preučiti, ali je namen zadevne storitve neodvisno od okvira, v katerem je ponujena, zagotavljati program z namenom obveščanja, zabave in izobraževanja splošne javnosti.
- 34 Kar zadeva postopek v glavni stvari, mora predložitveno sodišče preučiti, ali sta vsebina in funkcija storitve, ki je ponujena na poddomeni za videoposnetke, samostojni glede na pisne novinarske članke izdajatelja spletnega časopisa. Če je tako, ta storitev spada na področje uporabe Direktive 2010/13. Če pa je navedena storitev pomožna in je neločljivo povezana z novinarsko dejavnostjo tega izdajatelja zlasti zaradi povezav avdiovizualne ponudbe s ponudbo besedil, pa ne spada na področje uporabe te direktive.
- 35 Pri tej analizi to, ali je zadevna avdiovizualna ponudba predstavljena v glavnem delu spletnega mesta ali na njegovi poddomeni, ne more biti odločilno, sicer bi se omogočilo izogibanje pravilom Direktive 2010/13 s strukturo tega spletnega mesta, ki bi bila ustvarjena za ta namen.
- 36 V postopku v glavni stvari je iz navedb predložitvenega sodišča in spisa, predloženega Sodišču, razvidno, da je zelo malo novinarskih člankov povezanih z zadevnimi videosekvencami. Poleg tega je v skladu z navedbami v spisu, ki ga ima na voljo Sodišče, večina videoposnetkov dostopnih neodvisno od ogleda člankov elektronske različice časopisa. Iz teh dejavnikov je razvidno, da je mogoče šteti, da sta vsebina in funkcija zadevne storitve v postopku v glavni stvari samostojni glede na novinarsko dejavnost tožeče stranke v postopku v glavni stvari in da je zato ta storitev ločena od njenih drugih ponujenih storitev. Za presojanje tega je pristojno predložitveno sodišče.
- 37 Glede na zgoraj navedeno je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 1(1)(a)(i) Direktive 2010/13 razlagati tako, da mora biti presoja glavnega namena storitve dajanja na voljo videoposnetkov, ponujene v okviru elektronske različice časopisa, povezana s preučitvijo, ali sta vsebina in funkcija te storitve samostojni glede na novinarsko dejavnost upravljavca zadevnega spletnega mesta in ne zgolj dopolnitev, ki je neločljivo povezana s to dejavnostjo zlasti zaradi povezav med avdiovizualno ponudbo in ponudbo besedil. Tako presojo mora opraviti predložitveno sodišče.

Stroški

- 38 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

- 1. Pojem „program“ v smislu člena 1(b) Direktive 2010/13/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 10. marca 2010 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju avdiovizualnih medijskih storitev (Direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah) je treba razlagati tako, da zajema dajanje na voljo – na poddomeni spletnega mesta časopisa – kratkih videoposnetkov, ki ustrezajo kratkim sekvencam iz lokalnih novic ter športnim ali zabavnim sekvencam.**
- 2. Člen 1(1)(a)(i) Direktive 2010/13 je treba razlagati tako, da mora biti presoja glavnega namena storitve dajanja na voljo videoposnetkov, ponujene v okviru elektronske različice časopisa, povezana s preučitvijo, ali sta vsebina in funkcija te storitve samostojni glede na**

novinarsko dejavnost upravljavca zadevnega spletnega mesta in ne zgolj dopolnitev, ki je neločljivo povezana s to dejavnostjo zlasti zaradi povezav med avdiovizualno ponudbo in ponudbo besedil. Tako presojo mora opraviti predložitveno sodišče.

Podpisi